

Knjiga tjedna: "Ljubavničina osveta"

U izadnju Mozaika knjiga na police knjižara stigao je debitantski roman Tamar Cohen, "LJUBAVNIČINA OSVETA". Roman u kojem će se prepoznati nekolicina žena... Jeste li ste se ikad zapitali „Na što je sve spremna ostavljena i gnjevna ljubavnica?"

U ovom krimi romanu odnosa koji je pisan u formatu dnevnika i u prvom licu, Sally vas uvlači u svoje situacije toliko jako da čitajući stranicu za stranicom osjećate njezine emocije. Emocije ostavljene žene. To je priča o ljubavnici, braku, odvojenosti, odrastanju, muškarcima, ljubavi, mržnji i osveti. Nakon što je dugogodišnji ljubavnik (Clive) ostavi, manično očajna ljubavnica (Sally) odlazi u ludilo. Pročitajte ovaj roman koji je sve samo ne lagano i romantično štivo sa šokirajućim krajem (nikada ne biste pogodili što će se dogoditi).

Sally i Clive su proveli pet godina u strastvenoj vezi. On ju je ostavio kako bi se posvetio supruzi i obitelji i Sally je prepuštena samoj sebi. Sve počinje običnom šetnjom pokraj njegove kuće i svraćanjem u restoran u kojem radi njegov sin. Potom Sally postane prijateljica s Cliveovom suprugom i kćerkom na Facebooku. Ali to je u redu, zar ne? Mislim, to su savršeno normalne stvari. Zar nisu? Još od filma "Fatalna privlačnost" nismo doživjeli raspad jedne ljubavne veze prikazan na tako oštar, ciničan i uznemirujući način. Naposljetku, tko od nas nije upoznao normalnu i savršeno zdravu ženu koja nije malo poludjela nakon što ju je ostavio voljeni muškarac?

O autorici: TAMAR COHEN slobodna je novinarka, a "Ljubavničina osveta" prvi je roman koji je napisala i postala slavna. Napisala je i romane "Tuđe vjenčanje" i "Rat supruga". Živi u Londonu sa suprugom i dvoje djece.

Pročitajte ulomak iz romana "Ljubavničina osveta":

Započet ću objašnjenjem.

Znam da ćeš gledati na ovo kao na nešto buntovno, zlobno, možda čak i jezivo. Nazovi to kako god želiš. Ali, vjeruj mi, ništa nije dalje od istine. Ja sam otišla posjetiti psihijatra, baš kao što si mi i savjetovao. Baš je brižno od tebe što si pomislio na to. – Znam kako misliš da je to sve jedna velika glupost, tako sam i ja mislio, ali vjeruj mi da će ti učiniti dobro. – Poticao si me zabrinutim glasom nakon York Way Fridaya dok si još osjećao punu krivnju. I doista si bio u pravu. Ja se već osjećam bolje, stvarno jesam. U svakom slučaju, ona mi je rekla da mi je bolje – slučajno se zove Helen Bunion, možeš li to zamisliti? A kad ja pričam ona mrda glavom na jednu stranu poput vrapčića. Mislim da to čini kako bih ja povjerovala da imam njenu punu pažnju – rekla

mi je da će izbacivanje svega "na površinu" biti ključna sastavnica mog oporavka.

Upravo je tako kazala: ključna sastavnica mog oporavka. I što sam onda mogla? Ne želim kočiti put svog oporavka, a Helen Bunion je tako zabrinuta za moju dobrobit, pa je red da sve izađe "na površinu"!

Svjesna sam da ćeš se sada brinuti kako će ovo drugi ljudi čitati i da će sve postati javno i, vjeruj mi, da mogu sve ovo izbaciti "na površinu" bez izlaganja rizicima i problemima koje bi to moglo donijeti, ja bih to onda svakako učinila na taj način. Na srcu mi leži samo tvoja dobrobit. To znaš. Ali budući da si i ti iskusio dobrobiti terapije, sigurna sam da razumiješ kako čovjek mora biti potpuno iskren (Ne, koju onu riječ danas koriste? Transparentan. Potpuno transparentan.) bez obzira koliko to bolno bilo. Zato ću tako napraviti. Kao dio svog procesa oporavka. Već vidim da djeluje. I hvala ti što si mi to predložio.

Helen Bunion - ona želi da ju zovem Helen, shvaćaš zašto je to tako, ali meni je to teško. To mi je kao da učiteljicu nazovem imenom, nekako mi je čudno - ali ona mi je kazala kako moram voditi bilješke o svojim osjećajima.

Jesi li znao da se sad služe tim terminom? Voditi bilješke? To je jedna od onih smiješnih kovanica koje bi trebale ostati u drugom obliku, naprimjer, "bilježenje". Smiješno je, ali Helen se koristi i tim terminom. Rekla mi je da si ti "katastrofalno obilježio" moj život. Katastrofalno je veoma snažna riječ, slažeš li se? S druge strane, čovjek smatra da školovani terapeut zna o čemu priča, zar ne, pa tako i ja moram pretpostaviti kako ona ima neke osnove za takvu priču.

Dakle, sada moram voditi bilješke o svojim osjećajima. To će biti ključna sastavnica mog oporavka, nastoji me bar uvjeriti da je tako. Ja se zapravo unaprijed veselim tomu. Otkad si ti otišao, nedostaje mi osoba s kojom bih mogla popričati. Sjećaš li se kako smo znali stavljati pod skalpel svaki sitni detalj naših života u onim beskonačnim mailovima koje smo čitav dan slali jedno drugome, poput ping-pong loptica? Često si govorio kako se "naša veza nikad ne bi rasplinula da smo imali "prave" poslove", a ta fraza "pravi poslovi" je na tvojim usnama zvučala poput nečeg ljigavog i crnog što si pronašao u svojoj salati. I ti si, naravno, bio u pravu. Pedeset, sedamdeset, sto mailova na dan, a sve zato što smo imali gomilu slobodnog vremena koje smo trošili na internetu, sjedili smo satima pred kompjuterskim monitorima. Ti si bio u elegantnim Fitzrovijinim uredima jedne glazbene producentske kuće u kojoj si bio ujedno i šef i glavni producent ili u svojoj maloj ali savršeno preuređenoj studijskoj sobi u mansardi svoje raskošne blijedoružičaste St John's Wood vile (znam da si uvijek tvrdio kako obožavaš pogled preko vrtova i krovova kuća, ali mi je ipak ta mansarda izgledala kao perverznan izbor kad si se već mogao nesmetano širiti po čitavoj kući. "Jebeni jadnik u mansardi", tako si znao započinjati svoje mailove). Za to vrijeme sam ja bila u svom ofucanom južno-londonskom stanu s balkonom, u svom malom kutku u kojem sam uglavnom zurila u prazno.

"Meditacije jebenog jadnika u mansardi". Opazila bih kako mi stiže poruka u inbox. I taj bi se naslov gibao gore-dolje kako bi izmjena poruka postajala dulja ili bih ga ja nekad promijenila u "Meditacije nevidljive žene u kutku". Bile su sve dulje i dulje, bilo ih je sve više i više, a te su poruke odražavale sve detalje naših života. Ljubomorno sam odlagala na stranu svaki događaj u svom životu kako bih ti ga poslije poslala u mailu kao dar. Zaključavala sam se kako bih mogla izbaciti smeće van! Kupila bih subotnji Guardian u Tescu i često opazila kako je netko već drpio podlistak s televizijskim programom! Tek sada shvaćam koliko su bezvrijedne bile sve ove obične stvari, sada kada ih više nemam komu dati i kada ih nitko više ne bi ni htio.

Koga drugoga bi zanimala ona grozna jela koja sam spremala svojoj djeci (da, bojim se kako sam još uvijek zapela na fajitama – kako je tebe samo zabavljao moj kulinarski repertoar sastavljen od samo dva jela) ili kako me izgrdio gundav starac kad mi je došao očitati brojila u kući zbog previše kutija i vrećica koje su zakrčile ormar pod mojim stepenicama? – Vi me izlažete riziku. – Rekao mi je. Zar to nije čista histerija? Izlažem ga riziku.

Pretpostavljam da bih mogla ispričati sve ove stvari Helen Bunion i ona bi mrdnula svojom ptičjom glavicom prema meni i slušala bi me pažljivo i kimala bi malo, pa bi nastavila s onim "mmmm" koje bi me kao trebalo potaknuti na jedan empatičan način, ali mislim da to ne bi bilo isto. I to ne bi baš bio posebno pametan utrošak 75 funti za jedan sat! Moram ti odati priznanje što si mi pružao osjećaj da postoji neka vrijednost u mojim glupostima. Pitam se što sad radiš sa svim onim slobodnim vremenom, sad kad više ne čitaš moje poruke.

Ovo vođenje bilješki je izvrsna stvar. Stvarno, ja ne znam što bih bez toga. Uviđam da je iskrenost – pardon, transparentnost – doista ključ rješenja. Već se osjećam lakše. Naravno, ti si uvijek bio veliki zagovornik iskrenosti. – Osjećam da sve mogu povjeriti Susan. – Izjavio bi ishitreno. – Ne želim da ovo bude skrivena stvar. Ja to tako ne osjećam. Želim da čitav svijet zna za "nas". – Istina će nas osloboditi, uvijek si to govorio. A ipak, kad sam ja na kraju predložila (dobro sad, priznajem da je "preklinjala" riječ koja to točnije opisuje), da izađemo sasvim načistac i kažemo tvojoj supruzi i mom "partneru" (postoji li lažniji termin od ovoga?) pa da oni odluče na temelju svih činjenica, onda je istina postala nešto sasvim drugo, postala je razorna sila od koje treba zaštititi Susan i Daniela. Ti tako dobro znaš baratati svim tim suptilnim nijansama.

Sian me danas opet nazvala. Često to napravi ovih dana. Mislim da me pokušava uvrebat, pokušava me uhvatiti u trenu nesnalaženja.

– Osjećam se odgovornom. – To je refren koji stalno ponavlja od York Way Fridaya. – Ja sam se uplela u tvoju vezu. Bila sam provodadžija.

Ona je stvarno upotrijebila tu riječ. Provodadžija. Pitam se otkad smo to svi postali tako tečni u terapijskom govoru?

Ipak, smatram da je bila u pravu. Gdje bismo nas dvoje bili da nisam koristila Sian kao alibi za noć u koju ću se iskrasti kako bih se vidjela s tobom ili u onim trenucima kad bi nam se pridružila za večerom i pravila se da ne vidi kako se držimo za ruke pod stolom?

– Ona u ovome nalazi zamjensko zadovoljstvo za sebe. – Tako si mi znao govoriti i nema sumnje kako u tome postoji neka trunka istine.

Ali ti nikada nisi mogao uvidjeti smisao Sian, zar ne? S jedne strane si u pravu. Ona je bila jedina prijateljica s fakulteta koja mi je ostala, nakon što sam se razišla sa svima ostalima, nekako je ostala zakačena za moj život kao samoljepljiva nota na sakou. Ja i ona smo imale nekoliko dragocjenih poveznica koje su nam preostale dok ova naša

veza nije započela. Često sam znala kazati kako Sian svoj dugotrajni samački status nosi poput nekog agresivnog natpisa na majici i kako još uvijek ustraje na tome da je to cjeloživotni izbor. Sjećaš li se one večere na koju nas je odveo tvoj prijatelj producent gdje je ona flertala sa svim muškarcima, a nama ostalima podarila primamljive priče o dvadesetpetogodišnjacima s kojima je spavala (čudno kako su ovi mladi ljubavnici uvijek "krasni", a čini mi se kako ih nitko nikada nije susreo), pa se poslije prevalila kao vreća koju smo samo unijeli u taksu? Ona se radosno uplitala u sve što izaziva vladajuću tiraniju parova, tako to ona naziva, i isprva je bila sretna što može potaknuti našu vezu. I zato je, unatoč čestim pohvalama na račun privrženosti koju je osjećala za Daniela (- Mi se izvrsno slažemo? - Tako ti je jednom kazala. Sjećaš li se toga? Koliko te to povrijedilo?) poticala nas, mene i tebe, da se predamo strastvenoj iluziji romanse s onim umirujućim izdizanjem strasti iznad partnerstva.

- Ako ti je to neka utjeha, Sally, on je i mene prevario. - Danas mi je rekla i tužno drmalala glavom. - On me potpuno zavarao. Osjećam se iznevjereno.

Iznenaduje li te, Clive, ovaj nokauterski efekt tvoje izdaje? Kako se čak i moja najbolja prijateljica osjeća iznevjerenom zbog ove varke?

Sian je, to joj služi na čast, prošla dosta toga ovih par mjeseci - podigla me s poda više od jednog puta, ako ovo nije izlizana usporedba (Možeš me zamisliti kao skorenu mast na kuhinjskom linoleumu, neku stvar koju možeš snažno sastrugati samo oštrim nožem). Sianina prva reakcija na vijest o senzaciji York Way Fridaya bila je zapanjena nevjerica. - Nije mogao to... Sigurna sam da nije... Ne mogu vjerovati da je... - Ali to je uskoro kod nje prešlo u bijes. - Kako je mogao... Kako se usudio... - Ona osjeća da je njena vjera u ljudsku narav, koja nikad nije bila pretjerano snažna, sada stavljena na težak test. Osjeća da je zavedena na stranputicu.

- Brzo ćeš ga ti preboljeti. - Danas mi je kazala. - Uvidjet ćeš tko je on zapravo i onda će ti, pffff, mrena samo pasti s očiju.

Pffff. Tek tako.

Rekla sam joj da ne mogu čekati. A potom, budući da sam znala da će ju to usrećiti i zato što sam željela da to bude istina, kazala sam joj kako se to već počelo događati. - Ja stvarno napredujem. - Rekla sam.

I ja doista napredujem. Stvarno, jesam. Ima dana kad prođu duge minute, a da uopće ne pomislim na tebe.

Sian je djelovala zadovoljna kad sam joj pričala o svom napretku.

- Moram biti iskrena, zabrinula sam se za tebe. - Rekla mi je. - Nisi bila baš sva svoja u ovo zadnje vrijeme.

Nisam se htjela gnjaviti s objašnjenjima kako sam najmanje željela biti ja sama.

Sian je još uvijek bila tu kad su se Jamie i Tilly vratili iz škole.

Znaš li da se svakim danom sve više i više iznenadim kad ih vidim kako prolaze kroz ta vrata? Zar to ne zvuči grozno? Čim moja djeca iziđu ujutro i ja ovdje ostanem sama, osjetim kao da oni za mene prestanu postojati, a kad se poslijepodne vrate kući trebam se ponovno priviknuti na njih. Osjećaju li svi to tako? Pa, pretpostavljam da ćeš ti to znati budući da si prošao kroz sve to već ranije. Nedostaje mi to što te ne mogu upitati za savjet u takvim slučajevima.

Jamie je gorio od želje da mi ispriča da je gospodin Henshaw još uvijek odsutan zbog neke nepoznate i tajnovite boljke. Izgledao je kao da smatra da bih ja već sve trebala znati o gospodinu Henshawu, pa sam žustro kimnula glavom u nadi da će to biti sve što se od mene traži.

Tilly mi je uputila jedan od onih pogleda. Pitam se da li ih sve djevojčice upućuju? Ono kad te ošinu pogledom kao da si kazao nešto potpuno i beznadno glupo? Vjerujem da te tvoja Emily poštedjela takvih pogleda. Ona je prava tatina curica, zar ne? Takve poglede ona čuva za nas ostale.

- Ja ne znam zašto ti uopće gnjaviš mamu tim stvarima. - Tilly je kazala Jamieu. - Ona nema pojma o čemu ti to.

- Ima! - Jamievo lice je malo porumenjelo. - Jučer sam joj ispričao o tome.

- Hajde onda. - Tilly je gledala pravo u mene, oči trinaestogodišnjakinje su me nepomično fiksirale. - Kaži nam tko je gospodin Henshaw.

Helen Bunion mi je jednom pričala o tome kako treba s djecom i ja sam se nastojala sjetiti onoga što mi je kazala. Znam da im je trebalo odvratiti pažnju time što će se na njihovo pitanje odgovoriti protupitanjem. Ili je to možda ono što nikako ne smiješ napraviti. Priznajem da sam izgledala pomalo tupo, stajala sam samo i razmišljala da li odvratiti pažnju ili ne, ali je zato Sian, koja često zna pristupati djetetu kao ne baš bistro dostavljaču kojem trebaju jasne upute i čvrsta ruka, uskočila:

- Tvoja mama se ne osjeća baš najbolje u ovo zadnje vrijeme.

Dva mlada para očiju su me iznenada pogledala sa zanimanjem.

- Što nije u redu s njom? - Osjetila sam da je pomalo bizarno što Tilly priča o meni kao da uopće nisam prisutna. Ali dio mene je osjetio olakšanje. Budući da se nitko nije direktno meni obratio, od mene se onda i ne očekuje odgovor. - Meni djeluje sasvim u

redu.

Jamie nije bio tako siguran. – Oči joj izgledaju nekako manje, kao da su se stisnule.

– Ne spavam dobro, to je sve. – Tako sam im rekla. To je prikladan majčinski odgovor, zar ne? Nastojati umanjiti svoje probleme kako se djeca ne bi brinula (Ovih dana se previše pitam što je prikladno, a što nije. Kao da uskačem po prvi put u majčinsku ulogu, bez ikakve prave pripreme za njeno odigravanje).

Jamie je pristupio i zagrlio me, a jednim okom je tražio odobrenje za to od Sian. Tilly je ostala tamo gdje je i vrtjela uvojak kose oko prsta.

– Sigurno te muči nečista savjest. – Rekla je.

Sian mi je uputila znakovit pogled. Ta riječ "krivnja", naravno. Ali meni je bilo jasno da Tilly samo zadirkuje. Istina je da ne osjećam krivnju. Ne osjećam ju ni za što. Sigurna sam da bih trebala, ali ja ju zapravo ne osjećam. – Krivnja je jedna tako seljačka stvar. – Često si znao govoriti s gnušanjem. Uvijek si smatrao da se tu radi o utrošku osjećaja. I ti si, naravno, bio u pravu. Bilo je tako pametno od tebe što si klasificirao osjećaje – sve prema njihovoj korisnosti. I ja ću morati započeti s tim, stvarno ću morati. Odrezivanje svih tih osjećajnih otpadaka sigurno je učinilo tvoj unutarnji život djelotvornijim. Ti sigurno imaš Volkswagen unutarnjih života, Clive. To ti moram priznati.

Znaš, mogu oprostiti sebi činjenicu što sam te preklinjala da me unaprijed obavijestiš ako me misliš odbaciti, a ti si me ipak pustio da se pojavim u restoranu u York Way Fridayu s naoko bezbrižnom nestrpljivošću, neopranom kosom i svojim drugorazrednim trapericama. Mogu oprostiti način na koji si mi rekao da je gotovo prije no što sam skinula svoj kaput, a potom očekivala kako ćemo naći neki način da ispunimo ona tri mučna sata dok mi je ruka do pola zapela u rukavu. Mogu oprostiti onaj grozan, bolan i mučan ručak dok se konobarica nesigurno vrmala oko nedovršenih jela i dok joj je osmijeh rastezao lice kao da će puknuti, a ja sam nastojala samo izbjeći tuđe poglede. Mogu oprostiti što si zatražio račun (izgleda da se čak i na rastanku odbija porez). Ali ono što ne mogu oprostiti jest način na koji si tako zahvalno odjurio čim smo izišli vani i čim sam ti ja rekla da odeš. Prešao si već pola York Waya, torba za laptop ti je uporno lupkala po leđima prije no što sam ja shvatila da ćeš me ostaviti da tu plačem na kiši.

Silleeeee Sallee, tako si mi pisao u svojim mailovima.

Sada, prije no što išta kažeš, ja znam da si ljut na mene. Primila sam tvoj mail sinoć i stvarno nastojim shvatiti najbolje što mogu kako se ti osjećaš. Ovo vođenje bilješki stvarno poboljšava moje sposobnosti razumijevanja. Mislim da bi bio zadovoljan sa mnom. – Nastoj me bar na tren shvatiti. – Preklinjao si me nakratko prije no što si me

ostavio na York Way Fridayu. – Samo nastoj sagledati stvari iz mog kuta. – Mislim da sam se sad već pomalo priviknula na sve to, na tu empatiju, na to sagledavanje stvari. To se doista može preporučiti svima.

I zato te sada molim da ovo sagledaš iz moje perspektive. Pokaži malo empatije. Sigurno si dosta toga pokupio od svoje terapeutkinje. Sam Bog zna koliko si se puta sastao s njom. Zapamti, ti si uvijek volio slušati svoj glas. Sjećam se kad si se vratio s prvog sastanka sa svojom terapeutkinjom i bio si tako zadovoljan samim sobom. – Uhvatio sam je na krivoj nozi. – Povikao si. – Nije imala pojma što bi mislila o meni. Nisam se uklapao u njene male sitne ladice, shvaćaš li? – Ali ti si ipak smatrao da će se nešto moći pokupiti sa tih sastanaka, neka vrsta samosvijesti. I zato se nadam da ćeš razumjeti.

Sinoć sam počela razmišljati o Susan i tome kako se ona sada osjeća. Znam da Susan i ja nismo baš bile najbolje prijateljice – onaj australski naglasak može istinski stati na put tome, zar ne misliš tako, iako su ga tri desetljeća u Ujedinjenom Kraljevstvu nesumnjivo omekšala. Bile smo više poput bliskih poznanica. Ali ona se meni uvijek sviđala. Ponekad sam mislila da mi se sviđa više no što se tebi sviđa. – Ne želim da Susan završi usamljena. – Rekla bih velikodušno. – Ona to ne zaslužuje. – Ili: – Kako mi možemo graditi svoju sreću na Susaninom jadu?

Ti bi uvijek napravio bolan izraz lica kad bih ja počela tako govoriti. – Osjećam se grozno po pitanju Susan. – Tako bi znao kazati (to su bile te riječi kojima si opisivao svoju krivnju prema njoj – grozno, strašno, bijedno). – Ali kad se dvoje ljudi voli poput nas dvoje, sigurno im je dužnost da ostanu zajedno i budu sretni? – U svakom slučaju, Susan će biti u redu, tako si uvijek govorio. Ona je sposobna i strašno vlada građom. Opisivao si ju kao neku biblioteku.

Sad ti moram priznati da me ona riječ "kuja" u sinoćnjem mailu ipak povrijedila. Znaš li da sam morala prestati s čitanjem tog maila i potražiti neke starije poruke, veselije, poput one kad si rekao da bi mogao ubiti svakoga tko bi mi naudio? – Znam da to zvuči otrcano, ali zbog tebe se tako osjećam. – Napisao si. – To je nešto prastaro.

Prastaro. Kakav zanimljiv izbor riječi. Znaš li da, kad malo bolje razmislim o tome, to dobro opisuje moje sadašnje stanje. Prastaro.

Zanimljivo je da sam ja podsvjesno vjerovala da će me osoba koja je napisala prvi mail zaštititi od one osobe koja je napisala ovaj drugi. Zar to nije smiješno? Možda bih ovo trebala sačuvati i ispričati Helen prilikom sljedećeg sastanka. Ona stvarno dobro razumije podsvjesno. Njoj će to biti lako shvatiti.

U svakom slučaju, sinoć sam razmišljala o Susan. Često to radim budući da si mi ti dočarao tako živu sliku vašeg zajedničkog života. To je korisna stvar jer sada mogu sebi predočiti čime se ona bavi u svakom dijelu dana. To me nekako zbližava s njom. Znam da se nakon večere vas dvoje spuštate na drugi kat vaše divne St John's Wood

kuće gdje imate udobnu svijetloplavu dnevnu sobu s francuskim prozorima koji vode na terasu. Tu se odmarate na prostranom dizajnerskom kauču sa Susaninim prastarim napuhnutim jazavčarem, čitate novine, gledate telku i komentirate stvari koje ste vidjeli ili pročitali.

- To je samo brbljanje, stvarno. - Uvjeravao si me. - Ne ulazi se tu u one dubine tema o kojima ti i ja pričamo.

I tako sam sinoć onako samo malčice bila razdražena. Ove večeri su tako duge, zar ne misliš tako? Onaj zijeajući procijep između večere i zaborava? I ja sam počela zamišljati kako se ti i Susan odmarate na mekim grimiznim jastucima. U svojim mislima sam već prošla kroz tvoje navike. Znala sam da ćeš jesti u svojoj sjajnoj kuhinji s visokim stropom, da ćeš sjediti za stolom od svijetlog drveta za kojim smo ja i Daniel uživali u nekoliko večeri (tako mi je čudno sad se prisjetiti toga). Sigurno si večerao u društvu svog sina Liama, kojeg nikad nisam upoznala, a s njim je možda bila jedna od onih krasnih, sjajnokosih djevojaka iz Sloaneya s niskom krupnih zubi i nemoguće dugim nogama; nakon što si sve pospremio - a to je tvoj način iskazivanja zahvalnosti za delikatese koje je Susan već donijela kući iz neke ekskluzivne catering tvrtke (uspješna poslovna žena, nekadašnji model, supruga, majka, jako, jako sposobna) - vas dvoje ste krenuli na gornji kat.

I odjednom mi je pala na pamet ideja da nazovem Susan. Ne smij se, ja sam uvijek smatrala da bismo nas dvije bile bliže da su okolnosti samo malo drugačije. Ponekad sam zamišljala kako svraćam do nje na kavu za njenih slobodnih dana, kako sjedimo i pričamo za kuhinjskim stolom dok ti radiš gore u svom studiju za svojim najsvremenijim iMac-om. Možda bismo nas troje malo kasnije sišli i nešto prigrizli za ručak.

I tako sam okrenula Susanin broj. - Bok, strankinjo. - Rekla je i ja sam zamislila kako se susreće s tvojim blago zagonetnim pogledom, kako izgovara riječ "Sally" prije no što utone među jastuke, kako ne može vidjeti tvoja usta koja su se sledila u oblik slova "o" ili kako ti prsti drhte dok pridržavaš rubove The Timesa.

Nisam ni znala što ću joj kazati prije no što sam zapravo čula njen glas. Onaj nesretni južnjački naglasak daje njenom glasu neki prizvuk ozbiljnosti, zar ne misliš tako, sasvim se dobro slaže s njenim visokim atletskim oblikom tijela za koji sam uvijek zamišljala da ga posjeduju ljubavnice koje predaju tjelesni odgoj (nije baš da imam nekog osobnog iskustva s takvim stvarima). – Udahni duboko, par puta pretrči teren i uskoro ćeš biti tip-top. – To je jedna od stvari za koje sam zamišljala kako bi ih baš ti mogla izreći. Susan vjerojatno nema mnogo vremena za vođenje bilježaka. – Izađi i kupi sebi neku lijepu haljinu ili počasti sebe putovanjem u Marakeš za vikend. – To bi ona vjerojatno predložila. – Bolje nego da sjediš u zamračenoj sobi i plutaš u vlastitoj bijedi.

Sjećam se kako smo jednom, a to je bilo ranije dok još nismo dobro poznavali vas dvoje, svi izišli van i kako je Susan pričala o mirovinama i kako njoj u svakom slučaju pripada dobar komad tvoje, bez obzira na to što bi se moglo dogoditi. – Moraš se zaštititi, znaš. – Rekla je. – Da se ja i Clive rastanemo, oderala bih ga. – Smijao si se s nama ostalima iako sam osjetila da si ovo čuo već stotinu puta. Možda ti je to opet prostrujalo načas kroz mozak kad si me čuo sinoć kako pričam sa Susan, kad si vidio njena usta kako se bezglasno oblikuju dok izgovara Sal-leeeee. Nadam se ipak da te to nije učinilo previše tjeskobnim. Briga je tako jalov osjećaj, to Helen uvijek govori. Meni nije teško kazati joj da je jalovost jedan od predmeta koji su moja specijalnost.

Pitam se kako si se osjećao zavaljen na dizajnerskom kauču dok si slušao kako ti žena priča s ljubavnicom? Ups, mislim, naravno, bivšom ljubavnicom. Ne vjerujem da je baš bilo sasvim ugodno iako sam sigurna da si to podnio sa svojim uobičajenim nehajem. Sigurna sam da si se pitao o čemu sam to pričala svaki put kad bi se pojavila tišina (koja, priznajmo otvoreno, nije tako česta kad netko priča sa Susan iako sam se ja svojski trudila da zadržim svoju). Srce ti je sigurno bolno tuklo unatoč svim onim upozorenjima liječnika da stres moraš svesti na najmanju moguću mjeru (to je jedan od razloga koje si naveo za prekid, sjećaš li se? Da stres vođenja dvostrukog života uzima danak na tvom zdravlju. Čak si zavrnuo i rukav da mi pokažeš jedan mali ekcem na udubini svog lakta. – Moram početi samoga sebe stavljati na prvo mjesto. – Rekao si to bez ijednog tračka ironije).

Moram kazati da je Susan bila prijateljski raspoložena na telefonu, veoma blagolagoljiva, kao da sam ju uhvatila u nekom lošem stanju i kao da joj je godio prekid. Htjela je saznati sve o tome kako sam.

– Prošlo je toliko dugo vremena otkad smo se zadnji put vidjeli s tobom i Danielom. – Rekla je toplo. – Morate jednom svratiti do nas na večeru.

Mogla sam zamisliti izraz na tvom licu. Platila bih dobru svotu novca da sam ga mogla vidjeti, stvarno bih platila.

- Voljela bih to. - Kazala sam iskreno. - Ali u međuvremenu, zašto ne bismo ja i ti izašli, samo nas dvije, da cure odu malo u provod?

- Dobra ideja. Muškarci su tako dosadni, zar ne? Ne znam za Daniela, ali Clive je jedno takvo staro gundalo.

Nasmijala sam se.

- Barem ćemo se moći dobro ispričati. - Rekla je Susan.

Sat i pol nakon ovog razgovora se pojavio tvoj mail. Na dnu poruke je pisalo "poslano s mog iPhonea" i zamislila sam te kako si se zaključao u kupaonici i pustio hladnu vodu u kadu kako se ne bi čuli zvuci tipkanja.

Moram priznati da si mi zvučao sasvim izvan sebe u tom mailu (u njemu je, slučajno, bilo najviše pravopisnih pogrešaka od bilo kojeg kraćeg maila koji sam dosad pročitala - pa zar nemaju ti iPhone-i provjeru takvih pogrešaka?). Ja mogu, naravno, shvatiti zašto te mogao uzrujati moj telefonski razgovor sa Susan. Vjeruj mi, ja nisam tako neosjetljiva kako ti misliš. Ali još uvijek smatram da je "kuja" prejaka riječ.
